

DUREŃ (1) *sb m*

N sg dur(e)ń.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Człowiek zarozumiały i głupi: A Iákub w płacz nieborak/ nád cudzą niecnotą: Rad że to [ciężę żony] zową iego właściwą robotą. Kocha się w łobie Dureń/ płacze nad zdrayczyną: Ano ktoś inšzy oney puchliny przyczyną. KlonWor 60.

SB